

Sala Gran

**Del 5 al 30 d'octubre
de 2011**

Direcció i dramàtúrgia

**Hermann
Bonnín**

**Enric Arquimbau
Àngels Bassas
Joan Crosas
Miranda Gas
Vicenta Ndong
Ernest Villegas
Anna Ycobalzeta**

Amb la participació del
**Cor de Cambra del
Palau de la Música**

Direcció del Cor
Josep Vila i Casañas

Música original
**Lluís Vidal
Mariona Vila**

Direcció musical
Lluís Vidal

**Teatre Nacional
de Catalunya**

www.tnc.cat

**Abona't
al TNC**
a partir de
4 espectacles

EL COMTE ARNAU

JOAN MARAGALL

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya

Amb l'estrena d'*El comte Arnau*, una de les obres més emblemàtiques de Joan Maragall, el TNC culmina el seu particular homenatge a aquest escriptor i intel·lectual compromès, en un any en què s'ha commemorat el 150è aniversari del naixement i el centenari de la seva mort. I ho fa amb una posada en escena rabiosament contemporània, amb dramatúrgia i direcció d'Hermann Bonnín, música de Lluís Vidal i Mariona Vila i la participació del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana en escena.

La dramatúrgia parteix d'«El comte Arnau», *Visions & cants* (1900); «L'ànima», *Enllà* (1906) i «La fi del comte l'Arnau», *Seqüències* (1911) per fer una aproximació espectacular al personatge llegendari, ben arrelat a la cultura popular. L'heroi rebel i individualista va fascinar a poetes com Maragall, que es va servir del mite per explorar les tensions de l'individu modern en la societat.

El mateix Maragall, amb complicitat amb el músic Felip Pedrell, va tenir el projecte, frustrat finalment, de veure la seva obra dalt d'un escenari, com a exemple de l'art total wagnerià que propugnava el modernisme. El TNC vol fer ara realitat aquesta idea amb una producció teatral que pretén ser memorable.

El comte Arnau

Joan Maragall

Dramatúrgia a partir de:

«El comte Arnau», *Visions & cants* (1900)

«L'ànima», *Enllà* (1906)

«La fi del comte l'Arnau», *Seqüències* (1911)

Direcció i dramatúrgia Hermann Bonnín

Música original Lluís Vidal
Mariona Vila

Direcció musical Lluís Vidal

Direcció del moviment escènic Leo Castro

Assessors de dramatúrgia Joan Casas
Sabine Dufrenoy
Lluís Solà

Escenografia i vestuari Jean-Pierre Vergier

Il·luminació Tomàs Pladevall

So Jordi Bonet

Imatges Joan Rodon

Caracterització Toni Santos

Ajudanta de direcció Sabine Dufrenoy

Ajudanta de vestuari Brigitte Tribouilloy

Assistent lingüístic Israel Solà

Repartiment

El comte Arnau Ernest Villegas

El Poeta Joan Crosas

Adalaïsa Anna Ycobalzeta

Elvira Àngels Bassas

Corifeu de les veus de la terra Vicenta Ndongó

Corifeu dels mossos Enric Arquimbau

La donzella Miranda Gas

I del Cor de cambra del Palau de la Música Catalana:

Filles Assumpta Cumí, Araceli Esquerra, Míriam Garriga

Una presència Toni Gubau

Cor de cambra del Palau de la Música Catalana

Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Director del Cor Josep Vila i Casañas

Sopranos:

Delia Agúndez
Araceli Esquerra
Maite Estrada
Míriam Garriga
Maria Gil
Nerea de Miguel
Lluïsa Torné

Contralts:

Elisenda Arquimbau
Assumpta Cumí
Mariona Llobera
Ariane Prüssner
Magda Pujol
Montserrat Trias

Contratenor:

Toni Gubau

Tenors:

Aniol Botines
Josep Camós
Albert Folch
Jordi González
Eloi Llamas
Marc Rendón

Baixos:

Jordi Boltà
Esteve Gascón
Daniel Morales
David Pastor
Quim Piqué
Germán de la Riva

Realització d'escenografia Taller d'Escenografia Jordi Castells

Realització de vestuari Goretti Vestuario Escénico

Agraïments:

Francesco Ardolino, Margarida Casacuberta, Francesc Cortés, Jordi Faura, Oriol Ferrer, Oriol Izquierdo, Jordi Maluquer, Francesc Nel·lo, Iago Pericot, Dr. Joan Prat, Josep Seguí, Maria Dolça Tormo Ballester, Ajuntament i SAT de Sant Joan de les Abadesses, Arts Santa Mònica i Arxiu Maragall

Imatge «Estudi per a *El calvari*. Catedral de Vic, 1945.», de Josep Maria Sert, gentilesa dels comtes de Sert

Muntatge, assaigs i representacions:

Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya

Producció:

Teatre Nacional de Catalunya

Els textos utilitzats en aquesta dramàtúrgia són els fixats per Glòria Casals per al primer volum de l'*Obra completa* de Joan Maragall, publicada a Edicions 62.

Una obra que s'endinsa en els racons més foscos de la nostra existència per «apropar el cel a la terra».

La llegenda que ens arriba a través de diferents camins orals i literaris condemna Arnau a no trobar repòs etern i a recórrer l'escenari dels seus crims. Arnau surt dels inferns i cavalca bojament dalt d'un cavall de foc acompanyat dels seus llops i de l'Abadessa, la seva amant sacrílega. És una de les més destacades fantasmagories de la nostra tradició popular. Una de les configuracions simbòliques i mítiques més importants. Un personatge que surt de les profunditats de la terra o de l'infern. Una ànima damnada eternament.

Aquesta podria ser, doncs, una de les definicions més contundents de l'imaginari que s'ha anat creant a l'entorn de la figura del comte Arnau i que la tradició oral i la cançó tradicional, aspra i ruda com una imatge romànica, han fixat alhora que han propiciat la fascinació de molts dels nostres escriptors, des del romanticisme més o menys folklòric fins al nostres dies, passant, evidentment, pel modernisme més exaltat i, sobretot, des de l'exploració del nostre passat medieval. Entre d'altres versions cal destacar les de Verdaguer, Guimerà, Pitarra, Sagarra, Carner, Carrion, Bartra i Brossa.

Tanmateix, és justament Maragall qui espren més intensament el suc i significat d'aquesta figura que sorgeix de sentiments col·lectius de justícia social. De tal manera que un segle després d'haver estat escrita segueix erigint-se en símbol de l'Home com a força natural i com a ésser que aspira a l'absolut. L'Arnau de Maragall necessita explicar-se les raons més profundes i els perquè de la dualitat ànima-cos. Cercar infatigablement respostes a preguntes substancials com ara les que formula en el seu «Cant espiritual», demanant-hi «que aquesta mateixa terra sigui el nostre únic cel».

Maragall, amb el comte Arnau, fa una immersió en el món dels apareguts i els condemnats, un tema, aquest, d'abast universal. El propi Wagner, per exemple, s'apropia de la llegenda de l'Holandès errant, condemnat a vagar eternament en el seu vaixell fantasma, fins a trobar una dona capaç de redimir-lo. Tema aquest, el de la redempció per l'amor, que esdevindrà fonamental en tota la seva obra.

I si l'Holandès errant no pot descansar mai, condemnat a lluitar i a navegar per sempre més, el comte Arnau cavalca dalt d'un cavall de foc per tota l'eternitat. Maragall, tot i així, enfebrat per la puresa novaliana de redempció per la poesia, ens proposa un gir inesperat a «La fi del comte Arnau», el darrer dels poemes de la trilogia que Maragall dedica a la llegenda arnaldiana. Un marc oníric, un malson tal vegada, en el qual morts i vius, cossos i ànimes, realitats i desitjos, es confonen per tal de desxifrar un enigma: el més-enllà, el temps i l'eternitat.

Això és el que expressa Maragall en versos d'alt voltatge poètic a «Dimecres de cendra», «mon brillant punyal fins les entranyes / t'entrarà, donant-te la vida amb la mort», i que, a través d'un altre dels seus poemes, «Excèlsior», determina l'excel·lència de la lluita permanent de l'home: «Fora terres, fora platja / Oblida't de tot regrés: / No s'acaba el teu viatge, / No s'acabarà mai més.»

Joan Maragall, posseït poèticament pel mite del comte Arnau, esdevindrà com ell, finalment, un «despert entre adormits».

És un muntatge, aquest que oferim, que comença per amor a un text fecund i a un poeta, Joan Maragall, que s'endinsa en els racons més foscos de la nostra existència. Un muntatge, també, que em permeto dedicar a la memòria d'un altre poeta i amic, Josep Palau i Fabre.

Hermann Bonnín

Ni a les Arenes ni al Parc Güell: *El comte Arnau* de Joan Maragall i Felip Pedrell

El TNC culmina el seu particular homenatge a Joan Maragall amb l'estrena d'una de les obres més emblemàtiques del poeta: *El comte Arnau*.

Aparegut en tres moments molt distints de trajectòria literària de Joan Maragall, *El comte Arnau* (1900-1911) té com a protagonista el conegut personatge legendari condemnat a convertir-se en ànima en pena després d'haver desafiat la divinitat i d'haver comès els més grans pecats. El comte, que forma part de la cultura popular a través d'una cançó i d'una llegenda amb nombroses ramificacions, i que arriba a la literatura culta per la fascinació que desperta en els poetes romàntics la rebel·lia i l'individualisme de l'heroi, es converteix en l'*alter ego* del poeta i intel·lectual modernista i en el personatge a través del qual Maragall explora les tensions de l'individu modern en una societat com la catalana en un dels punts crucials de la seva construcció com a comunitat nacional.

Entre 1903 i 1904, empès pel músic Felip Pedrell, Maragall es va entusiasmar amb la possibilitat de veure la seva obra damunt de les taules escèniques. Exemple de l'art total que propugnava el modernisme i una de les obres més ambiciosos del teatre líric català, finalment no es va arribar a realitzar. La proposta dramàtica d'Hermann Bonnín, amb música de Lluís Vidal, reprèn aquesta idea des d'una perspectiva rabiosament contemporània.

En aquest sentit, un dels episodis menys coneguts del llarg i complex procés de creació d'*El comte Arnau* de Joan Maragall és el frustrat projecte de representació "liricodramàtica" del poema en col·laboració estreta amb Felip Pedrell. L'aventura creadora de tots dos artistes comença l'any 1900, quan el músic, després d'acabar una de les seves obres cabdals, considera que ha arribat el moment de dedicar-se a la seva obsessió de sempre, a la cançó d'*El comte Arnau*, "célebre romance popular, joya del folklore catalán", que el músic recordava haver sentit de petit a la seva mare, la qual, escriu a les seves memòries, "debió adormecerme en su regazo al son de la tonada del Conde Arnaldo, porque se la oía cantar, frecuentemente, cuando adormecía a mis hermanitos menores." Sense més dilació, si hem de fer cas dels records de Pedrell, es va posar en contacte des de Madrid amb el poeta barceloní, de qui sabia que s'havia interessat literàriament per la figura del comte, i li va proposar de col·laborar en el seu projecte, a la qual cosa Maragall va haver de respondre que acabava de publicar un poema titulat "El comte Arnau" a la revista *Catalònia* i que, de fet, aquest poema no era sinó un fragment d'un altre "poema" més extens que "junto con otros [fragmentos] de "Joan Garí", "El mal caçador", "Don Jaume" y "Serrallonga" pensé publicar con el título de *Visiones*; es decir, figuras de personajes legendarios catalanes tales cuales puede verlas un poeta de hoy. Me hice la ilusión de que dentro de estas *Visiones*, de su conjunto, se podría encontrar algo de las madres del alma catalana y de su evolución." (9-I-1900)

En comptes d'arronsar-se, sobretot després que Maragall l'advertís que no estava disposat a acceptar cap encàrrec "porque yo puedo lo que puedo, pero no quiero *confeccionar*", Pedrell es va fer seva la idea de "las madres del alma catalana", va considerar que "había apuntado bien" quan va pensar en Maragall i va saber esperar que, tal com aquest li havia dit, el comte Arnau "que todavía corre por dentro de mí como en la leyenda" se li tornés a "aparèixer". Que és el que sembla que va fer, ni que fos de forma intermitent, entre 1900 i 1903, quan Pedrell anota en el seu dietari musical, després de rebre una carta de Maragall on li enviava tot el que havia escrit de la segona part d'*El comte Arnau* (29-X-1903), que "Maragall ha entrado en el terreno de mis intentos; él y yo, por la fusión de dos artes que en la antigüedad clásica no se separaron jamás, vamos en busca de las madres del alma catalana."

A partir d'aquests moments i fins a començament de 1904 es produeix una etapa de col·laboració intensa entre el músic i el poeta que l'historiador Arthur Terry va explicar molt bé en el pròleg a l'edició de l'epistolari entre tots dos, etapa que va desembocar, l'estiu de 1904 -quan Pedrell ja havia enllestit la música sobre el material que li havia enviat Maragall- en la culminació de "L'ànima". Escriu Maragall:

"Querido maestro: En esta playa de Blanes (prov. Gerona) donde acabo mi veraneo, se me ha aparecido otra vez "nostre Comte". Le adjunto la aparición en hoja aparte. Como verá V. en ella dejo ya al Conde y su compañía como en proyección al infinito, de modo que aquí sí que podría ya terminar en cierto modo un cielo de apariciones. Digo terminar no con punto redondo sino en puntos suspensivos; porque lo que se llama terminar esta visión no puede terminar nunca, como no termina el eterno anhelo humano de redención, ni termina la evolución de un pueblo hacia sus misteriosos destinos, ni termina la elaboración de un canto popular en su cambiante indefinido que el pueblo va elaborando en su marcha adaptándolo continuamente a su espíritu; y todo esto y muchas otras cosas voy viendo yo, pobre de mí, en esta obrita mía, mezquina expresión del Grande Anhelo tal cual puede palpar en mí. Dejo pues al conde Arnau en la tribulación de la reconquista de su alma que ha de abrazar la de todos aquellos en cuya vida intervino: y así se pierde en lontananza clamando hacia lo infinito en la sinfonía de voces suplicantes, imprecantes, acusantes, amantes, que les siguen *surmontées* siempre por la línea pura de *la cançó que es va endolcint* y que parece el símbolo redentor. Todo esto ha de llegar a pasar por delante de nosotros en un momento con gran estruendo de las voces distintas, y después alejándose, confundiéndose las voces, disminuyendo, cada vez más lejos hasta dejar en simple rastro la sola línea de la canción que se extingue en una última nota. La cabalgata va lanzada al infinito... Así veo yo ahora el poema. Si se lo hubiera podido decir a V. desde luego quizás V. no hubiera concebido su obra escénicamente: porque el teatro siempre es cosa impura, y el poema, el musical, visto de esta manera es tan puro, tan... yo no sé, quizás estoy aun con la excitación de la visión última (tan pobremente expresada, sin embargo), así es, perdóneme V. y vea si todavía la puede aprovechar en algo para su obra musical. Por lo que recuerdo de lo que me dijo de ella, ya terminada, es posible que esto no le sirviera sino de estorbo: entonces déjelo:

yo sólo me he creído en el deber de comunicarle el último estremecimiento que acaba de darme una obra que ya es tan de V. como mía, estremecimiento que encierra una especie de final hasta que vuelva.” (Blanes, 2-IX-1904)

Tots dos, l'un des de les necessitats que li plantejava el llenguatge de la música i l'altre, més lentament, des de la poesia, havien arribat a la mateixa conclusió: la redempció de l'ànima en pena del comte Arnau pel poder redemptor de l'art, idea que Pedrell havia acceptat –i no pas sense escrúpols- després que un altre poeta, el lleidatà Magí Morera i Galícia, espetés un raonament tan poc ortodox com aquest davant els dubtes de l'amic que li havia demanat consell sobre la conveniència “poètica” i “teològica” de redimir-lo: “Pero tú, redímelo artísticamente, y Dios no se atrevería a consentir que siga en el infierno un alma purificada en el cielo del arte.”

Déu potser no, però els qui havien de finançar les representacions d'*El comte Arnau* de Maragall i Pedrell van pensar de manera molt diferent, perquè la idea del músic de convertir *El comte Arnau* en un “Festival lírico-popular para devolverle al pueblo, engalanada con los prestigios del arte, la creación que de él había salido” va quedar, no una sinó dues vegades seguides, relegada al fracàs. La primera, per qüestions estrictament ideològiques i amb la intervenció activa de les forces vives de la societat barcelonina. Ho demostra el fet que, després que el “mestre” Pedrell demanés la col·laboració de l'Orfeó Català a l'hora d'organitzar el “Festival” i que fos el mateix director, Lluís Millet, qui li proposés com a escenari el teatre grec del parc Güell i li assegurés el suport econòmic del propietari del recinte, l'entusiasme i el compromís de Millet s'esvaïssin ràpidament en conèixer el contingut heterodox, religiosament i socialment parlant, d'*El comte Arnau* de Maragall i Pedrell. Millet ho va escriure amb totes les lletres –encara que potser sense voler que fos pres tan literalment com ara- en l'última carta que, sobre el tema d'*El comte Arnau*, s'intercanvien mestre i deixeble: “Tot plegat, doncs, ens diu que no tinguem impaciències que potser resultarien en mal de l'obra; d'aquesta llegenda superba universal i catalana, exemple d'altíssima moral que ensenya al poble, ferint-lo en son sentiment i en sa imaginació, que el desordre moral porta fatalment al càstig etern...; un Comte Arnau que se salva sembla que desil·lusionaria la imaginació popular.” (12-III-1904)

Com si no ho hagués volgut entendre o perquè la idea era anterior a la proposta del parc Güell que havia sortit de Millet, Pedrell va fer encara un altre intent, en termes estrictament empresarials, amb la propietat de Las Arenas, el banquer Josep Marsans. A dia d'avui, no em consta que aquest episodi concret hagi estat prou estudiat com perquè puguem dir qui és qui en la narració del nou fiasco, però tant el silenci de Maragall com la sucosa descripció que en fa Pedrell a les memòries ens fan témer si, en el fons, les raons no havien estat les mateixes:

“La idea de representación del Festival en las Arenas fue bien acogida por un banquero copropietario accionista del local. Tuvimos una entrevista; le presenté notas, proyecto, *números*, que es la lengua que convence, a la perfección, a los banqueros: le gustaron los números, aunque yo no he sido nunca muy fuerte

en esta especialidad, le enardecíó la idea de emisiones para reunir capital del mismo público, y la reversión de lo emitido en localidades, le entusiasmó la índole y presentación del espectáculo que resultaría, sin duda, como concurrencia lo que suelen resultar esas fiestas de arte en el extranjero, un espectáculo nacional, a la vez, e internacional. En suma, que ya no faltaba más que coser y cantar. Él y los copropietarios pondrían el dinero que se necesitaba para preparar la cosa. Miel sobre hojuelas, que se vino en un momento abajo, al hablar de que no estando cubierto el local, como tenían intención de hacerlo (...) [Í]bamos a convocar a un público numeroso (numerosísimo lo deseábamos), para tres días determinados y tres representaciones únicas del Festivas, y... si se nos ponía a llover, ¿cómo remediar el daño si no poseíamos el poder ni el derecho de decirles a las nubes guarden ustedes la rociada para mejor ocasión? En esto a un interlocutor, experimentado como viejo, se le ocurre presentar esa reflexión, lo que les costaba a los copropietarios ver reintegrada a la taquilla de las Arenas los tantos miles de pesetas que les costaba para una corrida de toros la cuadrilla del diestro Mazzantini... Me volví escapado a Madrid, pues, no resultaba divertido un viaje a Barcelona para presenciar como quedó corrido el héroe legendario popular ante el héroe de la tauromaquia."

Com va dir Manuel de Falla, "y es que Pedrell ha sido víctima en su país no sólo de la incomprensión general, sino también de la mala voluntad de muchos." I potser podríem afegir, per anar un xic més enllà de qualsevol personalisme, que el cas d'*El comte Arnau* de Maragall i Pedrell no deixa de ser simptomàtic de la magnitud de les tensions entre la burgesia i l'artista a la Catalunya del tombant del segle XIX al XX i de la incapacitat de la burgesia catalana d'esdevenir, tal com reclamava l'autor de *L'auca del senyor Esteve*, "prou burgesa".

Margarida Casacuberta

Membre del consell d'assessorament artístic del TNC

Joan Maragall

Cronologia

Extreta de l'exposició

Joan Maragall, el poeta extasiat

1860

Joan Maragall neix el 10 d'octubre a la casa familiar, al número 4 del carrer de Jaume Giralt a Barcelona. És el quart fill i únic noi de Josep Maragall i Vilarosal, fabricant tèxtil, i de Rosa Gorina i Folch.

1878

Publica el seu primer poema, «Al veure't l'ànima entera», al setmanari humorístic *Lo Nunci*.

1879

Després de dos anys de resistència a incorporar-se al negoci familiar, Maragall ingressa a la Universitat, on inicia la carrera de Dret, típica solució de compromís quan un fill d'industrial decideix dedicar-se a la literatura. Hi coneixerà Antoni Roura (1860-1910) i Josep Soler i Miquel (1861-1897), companys de facultat amb els quals mantindrà una relació d'amistat i intel·lectual decisiva.

1881

Obté la Flor natural del III Certamen Literari de Badalona amb el poema «Dins sa cambra», recreació d'un episodi del *Faust* de Goethe, que encetarà el recull antològic *Les disperses* (1904).

1884

Acaba els estudis i li pervé una nova crisi. Davant la disjuntiva de ser poeta o burgès assumint-ne totes les conseqüències, Maragall se sent incapaç de triar i passa tres anys estèrils.

1885

Escriu les *Notes autobiogràfiques*.

1888

Comença a exercir d'advocat i es planteja seriosament la possibilitat del matrimoni. Per altra banda, el 30 d'abril publica «L'oda infinita» a la *Il·lustració Catalana*. Maragall comença a trobar-se a si mateix com a poeta al mateix temps que es resigna a acceptar la seva condició de burgès adult.

1890

Entra a treballar al despatx de l'advocat Brugada. L'octubre ingressa a la redacció del *Diario de Barcelona* el portaveu de la burgesia catalana dirigit per Joan Mañé i Flaquer.

1891

Apareixen a *L'Avenç* (1889-1893) les dues primeres poesies «dignes», segons Maragall, després de «L'oda infinita»: «Enviant les flors» i «Les minves del gener». Tradueix Goethe. El 27 de desembre es casa amb Clara Noble. Un grup d'amics li regala una edició limitada de les seves poesies curada per Josep Soler i Miquel. És una mena de consagració pública com a poeta.

1893

Descobreix Nietzsche i publica, amb el pseudònim de Pamphilos, un article sobre el seu pensament a *L'Avenç*, a més de la traducció d'un fragment d'*Així parlà Zarathustra*. Participa, amb el grup de *L'Avenç*, en l'estrena de *La Intrusa* de Maurice Maeterlinck a Sitges. Entra a l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. Neix la seva primera filla. El 7 de novembre, en l'acte d'obertura de la temporada, es produeix un atemptat anarquista al Liceu. Maragall, que en va ser testimoni, escriu «Paternal».

1894

Guanya l'Englantina de Plata als Jocs Florals de Barcelona amb el poema «La sardana». Participa en la Tercera Festa modernista de Sitges, dedicada a la literatura moderna, amb les «Estrofes decadentistes».

1895

Forma part de la nova junta catalanista de l'Ateneu, presidida per Àngel Guimerà, en qualitat de secretari. Publica *Poesies* a la Tipografia de L'Avenç.

1896

Guanya la Viola d'Or i Argent als Jocs Florals de Barcelona amb el poema «El mal caçador». Tradueix Wagner al català: una escena del *Parsifal* per a un concert de l'Orfeó Català i una altra de *Tristany i Isolda*.

1898

Escriu «Els tres cants de la guerra». Publica l'«Oda a Espanya» i el «Cant dels joves» a la revista *Catalònia* (1898-1900), que representa una simbiosi del modernisme i el catalanisme. Tradueix *Ifigènia a Tàurida*, publicada també a *Catalònia*, amb motiu de la representació dirigida per Adrià Gual als Jardins del Laberint d'Horta en una de les primeres sessions del Teatre Íntim.

1899

S'instal·la a Sant Gervasi. Se li apareix per primera vegada el Comte Arnau: irracionalisme nietzscheà, intel·lectual modernista, individualisme. Publica la primera part d'*El Comte Arnau a Catalònia*.

1900

Mort del pare, que li deixa resolta per sempre més la qüestió econòmica. Publica *Visions i cants*, on recull els poemes dedicats a la reinterpretació dels grans mites llegendaris catalans i els poemes, de to vitalista, escrits per ser cantats en corals i orfeons, molt especialment l'Orfeó Català.

1902

Comença la correspondència amb Josep Pijoan (1879-1963), una amistat intel·lectualment estimulante que ocupa el buit que li havia deixat el suïcidi de Soler i Miquel, després d'una estada conjunta al Montseny.

1903

Trenca per primera vegada amb el *Diario de Barcelona* per discrepàncies polítiques en relació amb el catalanisme. Es presenta a la presidència de l'Ateneu i dedica el seu discurs a l'*Elogi de la paraula*. La revista *Catalunya* (1903-1905) dirigida per Josep Carner el nomena «Rei dels Joves».

1904

Escriu «De les reials jornades», reflexions sobre la visita d'Alfons XIII a Catalunya, esdeveniment que provoca una important escissió a la Lliga Regionalista. Aproximació al projecte polític d'Enric Prat de la Riba. Obté la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona amb el poema «Glossa» i és proclamat Mestre en Gai Saber. Publica *Les disperses* i, per iniciativa de Josep Carner, *Artículos (1893-1903)*. Estrena de *La Margarideta* al Teatre de les Arts sota la direcció d'Adrià Gual.

1905

Torna al *Diario de Barcelona* cridat pel nou director, Miquel dels Sants Oliver, però se'n separa novament al cap d'un any, quan aquest dimiteix. Rebutja formar part de la candidatura al Congrés dels diputats per la Lliga Regionalista. Presideix la Festa de la Bellesa de Palafrugell i els Jocs Florals de Girona, iniciatives culturals vinculades al catalanisme republicà.

1906

Participa en el Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Es compromet amb el moviment de Solidaritat Catalana. Publica *Enllà*, on assoleix la plenitud literària («Les muntanyes», «Vistes al mar») en una poesia que opta per la simplificació de temes i de procediments mètrics i retòrics i que incorpora la reflexió sobre la pròpia experiència creadora. El tema nacionalista no desapareix, però hi esdevé implícit. Acaba la traducció d'*Enric d'Ofterdingen*, de Novalis. Se li apareix per segona vegada el Comte Arnau, símbol de l'intel·lectual compromès i redemptor.

1907

Escriu l'*Elogi de la poesia*. Desplaça l'èmfasi de la idea de la paraula viva a la idea més tradicional de ritme i forma: l'emoció estètica neix de la percepció unitària del món –a través d'un paisatge o escena- en formes i estructures i les seves relacions, i la comunicació d'aquesta emoció pel poema es fa a través del trasllat d'aquestes formes i relacions al pla del llenguatge. Presideix els Jocs Florals de Lleida.

1908

Comença a escriure *Nausica*, que no acabaria fins a començament de setembre de 1910 i que no s'estrenaria fins al 1912, pòstumament. Tercera aparició del Comte Arnau: redemptor i víctima propiciatòria, retorn a l'individualisme.

1909

El 4 de febrer comença a escriure una nova «Oda a Barcelona» que acaba, a partir de la setena estrofa, en un motllo completament nou després de l'experiència dels fets revolucionaris de la Setmana Tràgica. Publica «Ah Barcelona!» i «L'església cremada». Abans de l'afusellament de Ferrer i Guàrdia, el 13 d'octubre, escriu «La ciutat del perdó» per a *La Veu de Catalunya*, que no va aconseguir publicar.

1910

Escriu el «Cant espiritual» i una coda a les *Notes autobiogràfiques*.

1911

El *Diario de Barcelona* el torna a cridar i es converteix en la veu de la consciència de la seva societat. Els seus darrers articles prenen un to d'urgència i una intensitat persuasiva contra la construcció ideològica del Noucentisme i la política intervencionista de la Lliga Regionalista. Publica *Seqüències*, assumpció individual del dolor, de la culpa col·lectiva i de la seva expiació. Tradueix els *Himnes homèrics*. A l'estiu, experimenta una important davallada de salut. Mor el 20 de desembre.

Més informació a:

www.joanmaragall.cat

Hermann Bonnín

Direcció

Estudia i es gradua a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona del qual passa a ser-ne professor i director general. En la seva llarga trajectòria professional, alterna la responsabilitat de càrrecs públics en l'àmbit cultural amb la vessant artística i creativa com a director i actor de teatre i cinema i estudis de les arts escèniques.

Ha estat: Catedràtic i Director de la Real Escuela Superior de Arte Dramático y Danza de Madrid (RESAD) (1968/1971); Membre del Consejo Nacional de Educación (1969/1971); Director General de l'Institut del Teatre i Museu de les Arts Escèniques de la Diputació de Barcelona (1971/1980); Director del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya (1982/1988); Membre del Consejo Nacional de Teatro del Ministerio de Cultura (1985/1997); President de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, de la Coordinadora de Professionals de les Arts Escèniques de Catalunya, de la Federació de les Arts Escèniques, la Música i el Cinema de Catalunya, de la Plataforma per a un Consell de les Arts (1997/2005); Delegat de l'Organización de Sindicatos de Actores y Actrices de l'Estado Español (OSAAE) per a l'elaboració del Plan General de Teatro del Ministerio de Cultura (2006/2008). Cofundador y director artístic del Brossa Espai Escènic de Barcelona (1997/2011). Actualment, assumeix la direcció artística de la Fàbrica de Creació La Seca de Barcelona.

Com a director d'escena, s'ha especialitzat en el teatre de Strindberg i de Maeterlinck. I també en la relectura de gèneres tradicionals com el Grand-Guignol i la màgia. De manera especial ha centrat el seu interès en l'obra de poetes-dramaturgs com Joan Brossa, Josep Palau i Fabre, Joan Maragall, Federico Garcia Lorca i Valle Inclán. També ha muntat obres de Paul Claudel, T.S.Eliot, Pirandello, De Filippo i Marguerite Duras. I clàssics com Fernando de Rojas i Calderón de la Barca.

El treball amb artistes plàstics ha estat una de les seves constants. Han col·laborat amb ell, entre d'altres, Rafols Casamada, Robert Llimós i Antoni Taulé.

Ha comptat també, periòdicament, amb la col·laboració de Tomàs Pladevall com a il·luminador i amb escenògrafs com Pep Duran, Paco Azorin, Iago Pericot, Jean-Pierre Vergier, entre d'altres.

Els seus darrers muntatges han estat : *Nausica* de Joan Maragall. Grec 2006; *Don Juan, príncipe de las tinieblas* de Josep Palau i Fabre. Teatro Español de Madrid. 2008; *Retorn a Andratx* de Baltasar Porcel. Brossa Espai Escènic. 2010.

Recentment nomenat Acadèmic de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi 2011, també ha estat guardonat, entre d'altres, amb els premis següents: Premi Ciutat de Barcelona 2003; Premi ADB a la millor trajectòria artística; Premi Nacional de Cinematografia i Video per *Refugiats i fugitius*; Premi Butaca de Teatre a la direcció escènica per *La mà de mico* i Premi Sebastià Gasch del FAD a la direcció per *Para Federico un son*.

En la seva menys coneguda faceta com a actor, l'hem pogut veure al teatre a: *El Banquet* de Plató. Dir. Iago Pericot. Teatre Romea i Festival de Mérida; *Electra* d'Eugeni O'Neil. Dir. Josep Muntanyès. Teatre Lliure; *Cartes a nenes*.

Dramatúrgia a partir de textos de Lewis Carroll. Dir. Hermann Bonnin. Teatre Malic; *Abans de la jubilació* de Thomas Bernhard. Dir. Rafael Duran. Sala Beckett; *La Tempestat* de Shakespeare. Dir. Calixto Bieito. Festival Grec i Mercat de les Flors; *Els gegants de la muntanya* de Pirandello. Dir. Georges Lavaudant. Teatre Nacional de Catalunya i Théâtre de l'Odéon (París); *Magnus* de Jordi Teixidor. Dir. Oriol Broggi. Sala Beckett.

I ultimament en pantalla a: *Le loup*. Hamster Productions. ICC. 1998; *La ciudad de los prodigios*. Dir. Mario Camus. 1999; *Volverás* Dir. Antonio Chavarrías. 2003; *I figli strappati* Dir. Massimo Spano. 2005; i encara pendent d'estrena, *Habitación 88*. Dir. Jordi Mollà. 2010.

Lluís Vidal

Música original i direcció musical

Neix a Barcelona on cursa els seus estudis musicals al Conservatori Superior Municipal de Música.

Ha estat fundador de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure (1985), dels grups de jazz Catalònia (1977), Onix (1983), Ictus (1987) i del seu propi trio, així com del grup de tangos Araca (1995).

Ha enregistrat nombrosos programes per a ràdio i televisió i ha actuat en els Festivals més importants d'Espanya, Portugal, França, Anglaterra, Dinamarca, Suècia, Holanda, Alemanya, Bèlgica, Austria, Itàlia, Bulgària, Israel, E.E.U.U., Xina i Argentina.

Ha col·laborat amb músics de jazz com Dave Douglas, Winton Marsalis, John Abercrombie, Dave Liebman i Kenny Wheeler entre d'altres, amb músics clàssics com Josep Pons, Walter Boykens, i H.K. Gruber i amb els músics de tango Rodolfo Mederos, Horacio Ferrer i Pablo Mainetti.

Ha actuat amb la Lincoln Center Jazz Orchestra amb la Big Band de la RTV belga amb l'Orquestra Simfònica Ciudad de Granada amb l'Orquestra Nacional de Cambra de Andorra amb la Beethoven Academie de Bèlgica amb l'Orquestra de Cambra Andrés Segovia, amb l'Orquestra Nacional de España i amb la Real Filharmonia de Galicia.

Durant divuit anys ha format part de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, duent a terme una intensa activitat com a pianista, arranjador, compositor i director artístic i musical.

Com a compositor ha rebut nombrosos encàrrecs entre els que destaquen: *Concierto para Quinteto de Metales y Orquesta* (2010) encàrrec del grup Spanish Brass Luur Metalls, *La llegenda de Sant Jordi* (2009) encàrrec de la Cobla Sant Jordi, *Iberia* (2004) encàrrec de l'Orquestra Nacional de España, *Vermeer* (2001) encàrrec del festival Plaza i, *Nueva York en un poeta* (1997) , encàrrec de la Orquestra Ciudad de Granada.

Ha estat professor de l'AMMJ, del Taller de Músics, (del qual fou director musical durant tres anys), i actualment és professor de composició, combo i piano dins el departament de jazz i música moderna de l'ESMUC.

Ha enregistrat més de vint discs com a líder i molts altres com a col·laborador. Ha obtingut diversos premis de composició entre els que cal destacar el primer premi en el concurs de composició de temes de jazz de Mònaco i el primer premi en el concurs de composició de jazz llatí organitzat per l'SGAE.

Ha rebut el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i el de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya al millor pianista i compositor en diverses edicions.

Les seves col·laboracions en el teatre són: *Savannah Bay* de Marguerite Duras. Dir. Hermann Bonnín. Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya. 1986; *La Tempestad* de Shakespeare. Dir. Calixto Bieito. Grec 1997; *Zowie* de Sergi Pompermayer. Dir. Lluís Homar. Teatre Lliure. 1997; *La filla del mar* d'Àngel Guimerà. Dir. Josep Maria Mestres. TNC. 2002; *Fórum 2 Mil i Pico*. Monty & Cia. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre Lliure. 2002; *Romeu i Julieta* de Shakespeare. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre Lliure 2003; *El Tinent d'Inishmore* de Martin

McDonagh. Dir. Josep Maria Mestres. TNC. 2003; *La buena persona de Sichuan* de Bertolt Brecht. Dir. Luís Blat. Centro Dramático Nacional. 2006; *Don Juan Príncipe de las tinieblas* de Josep Palau i Fabre. Dir. Hermann Bonnín. Teatro Espanyol. 2008; *Cancun* de Jordi Galceran. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre Borràs. 2008; *Nit de Reis* de William Shakespeare. Dir. Josep Maria Mestres. TNC. 2010.

www.lluisvidal.com

Mariona Vila

Música original

Neix a Barcelona on cursa els seus estudis musicals al Conservatori Superior Municipal de Música.

En el camp de la composició, ha realitzat nombrosos encàrrecs per a solistes, grups de cambra, discogràfiques, productores, editorials, entitats culturals i institucions, com ara el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, l'Auditori de Barcelona, el Festival Internacional de Cinema de Dones, DINSIC publicacions musicals, l'Associació Rosa Sensat, l'Institut del Teatre o el TNC. Han interpretat i estrenat algunes de les seves obres solistes i grups com Mark Feldmann, Nina, Dolors Aldea, Lluís Vidal, el cor Madrigal, el quartet Fu-mon, l'Orquestra de Cambra d'Andorra o la JONC.

Ha compost un gran material de música per a infants, música per a cinema i música escènica. En aquest àmbit cal esmentar Ha dissenyat, interpretat i dirigit l'espectacle *Aigua* per encàrrec del el Servei Educatiu de l'Auditori, estrenat a la sala polivalent de l'Auditori (2003) i que s'ha representat en sessions escolars i familiars amb una assistència de més de 10.000 alumnes.

Algunes de les seves composicions són: l'òpera *Regals*, estrenada el 2002 al Teatre Lliure amb producció del Gran Teatre del Liceu i l'IMEB dins l'activitat Òpera a secundària; música original de l'espectacle *Fòrum2mil i pico* de Monty i Cia estrenada al Teatre Lliure el 2002 amb direcció de Josep Maria Mestres; per encàrrec de l'Auditori de Barcelona la música original per a l'espectacle *Palau i Fabre, 90 anys*, estrenat a la sala de cambra l'abril de 2007; per encàrrec del Gran Teatre del Liceu la música de l'espectacle *La Primera cançó* amb guió i direcció escènica d'Anna Llopart, estrenat el març de 2009.

Com a cantant, ha actuat en diversos teatres d'arreu de Catalunya en les produccions operístiques de l'E.O.B. i ha participat com a solista en diverses agrupacions vocals.

Ha dut a terme una intensa activitat docent en les especialitats de piano i música de cambra en diversos centres de Barcelona. Ha estat impulsora i directora tècnica de l'Escola d'Òpera de Barcelona (1990 a 1993) i actualment i des de l'any 1989 és directora de l'Escola de Música del Palau (Barcelona). Ha obtingut nombrosos premis de composició i té enregistrades i publicades obres vocals, instrumentals i un gran nombre de material pedagògic, així com articles en revistes especialitzades. Ha participat en diversos monogràfics de dones compositores presentant la seva obra i ha estrenat nombroses obres arreu de Catalunya i l'Estat Espanyol.

www.marionavila.accompositors.com

Leo Castro

Direcció del moviment escènic

Palma de Mallorca, 1973. Resideix a Barcelona des de 1979 on cursa estudis superiors i es llicencia en Filosofia a la UB. Paral·lelament inicia la seva formació com a actriu a l'Estudi Nancy Tuñón des de 1992 fins 1997. Esporàdicament participa en cursos de formació actoral amb E. Làzarev (Escola d'Arts de Moscou) l'any 1995. Anteriorment participa com a actriu en curtmetratges amb l'escola de cinema CECC/ ESCAC (1993-94). Entra a formar part de la Cia. Riereta Teatre *Estable* amb dos muntatges l'any 1995. Entre 1993 i 1995 es forma en Tècniques de Circ amb Rogelio Rivel i com a trapeçista amb Alain Chipot (1995-1997) amb qui treballa professionalment durant dos anys i crea la Cia de Circ teatral. Treballa professionalment com a actriu i ballarina al Teatre Romea l'any 1997 (sota direcció de MariaRovira/Cia Trànsit). Inicia la seva formació en dansa i improvisació el 1996 fins a l'actualitat, entra en contacte amb diverses tècniques contemporànies, i participa en tallers i laboratoris amb Benoit Lachambre, RuthZaporah, Mark Tompkins, Lisa Nelson, Moreno Bernardi, MariaMuñoz, Alexis Eupierre, Cathie Caraker, Kirsie Simson, Martin Keogh, Frey Faust, DD Dovillier, Julyen Hamilton. Inicia la seva formació amb Andrés Corchero de 1999 a 2001 i entra en contacte amb la Tècnica de la Improvisació i Contact-Improvisació amb Martin Keogh, Gustavo Lecce, Kirsie Simson, Frey Faust, Cathie Caraker a partir del treball de BMC...

Membre fundadora del Col·lectiu SIAMB(1999) a Barcelona, dedicat al CI i la Improvisació.

Proyecto Paleo (2003-2005) treball escènic conjuntament amb Paula Mariani. Participant convidada al Encuentro Jóvenes Creadores/DBM (2004 a l'Animal Centre de Creació).

Treballa professionalment amb la Cia. Senza Tempo (1997-1998) i com a actriu en llargmetratges (Agustí Vila, Rafael Moleón) i sèries per a TVE i TV3 (*Temps de silenci*, *El cor de la ciutat...*). Treballa al Teatre Nacional de Catalunya en dos muntatges amb George Lavaudant, i Magda Puyo l'any 1999.

Treballs amb altres companyies: Sol Picó (2002-2003-2006), Konicthtr (2005-2006), Mal Pelo (2004 fins a l'actualitat).

El 2008 col·labora amb Hermann Bonnín en la direcció escènica de Don Juan, Príncipe de las Tinieblas al Teatro Español de Madrid.

El 2009 presenta *Amadou*, com a projecte de creació, en el context *Carta Blanca/Mal Pelo* al Mercat de les Flors.

Jean Pierre Vergier

Escenografia i vestuari

Nascut a Rioges, al centre de França, comença a treballar en el món del teatre a partir del 1973. A França ha compaginat el treball com a figurinista i escenògraf en obres de teatre de text, òperes i coreografies, i ha col·laborat entre d'altres directors amb Georges Lavaudant, Daniel Mesguich, Bruno Boeglin, Eric Sadin, Christian Blaise, Bruno Bayern, Jean Luc Lagarce i Jean-François Eucklin.

Ha estat l'escenògraf i el dissenyador de vestuari de gairebé tots els muntatges dirigits per Georges Lavaudant.

Principals treballs a l'estat espanyol:

Amb Ariel Garcia Valdés:

- *Galatea* de Josep Maria de Sagarra. TNC. 1998
- *L'intercanvi* de Paul Claudel. Teatre Romea
- *El viatge* de Manuel Vázquez Montalbán. Teatre Romea
- *Timó d'Atenes* de William Shakespeare. Teatre Lliure
- *La vida es sueño* de Calderón de la Barca. Compañía Nacional de Teatro Clásico de Madrid

Amb Ramon Simó:

- *11 setembre 2001 / Les troianes* de Michel Vinaver. TNC Sala Petita. 2002
- *Escenes d'una execució* de Howard Barker. TNC. Sala Petita. 2000
- *Quatre dones i el sol*. Teatre Romea

Amb Miguel Narros:

- *Las de Caín* dels germans Álvarez Quintero. Centro Andaluz de Teatro. Sevilla

Amb Joan Anton Sánchez:

- *Babel 46*, òpera de Xavier Montsalvatge

Amb Hermann Bonnin

- Escenografia, vestuari i il·luminació d'*El sarau* de Joan Brossa. Teatre Poliorama. Olimpíada cultural. 1992
- Escenografia i vestuari de *Don Joan* de Josep Palau i Fabre, Teatro Español, 2008

Amb Georges Lavaudant:

- Escenografia i el vestuari de *Els gegants de la muntanya* de Pirandello, estrenat a la Sala Gran del TNC el 1999
- Vestuari de *Coriolà* de William Shakespeare, estrenat a la Sala Gran del TNC el 31 de gener de 2002
- Escenografia i vestuari de *Començaments sense fi*, a partir de textos de Kafka. Sala Petita del TNC. 2003
- Escenografia i vestuari de *Hay que purgar a Totó*, de Feydeau, al Teatro Español de Madrid, 2007
- Escenografia i vestuari de *Edipo, una trilogía*, al Teatro Español, 2009
- Escenografia i vestuari de *Play Strindberg*, de Friedrich Dürrenmatt. Producció del Teatro de la Abadía de Madrid i el CAER-Centre d'Arts Escèniques de Reus. 2006. Presentat a la Sala Gran del TNC el 2007
- Escenografia i vestuari d'*El misantrop* de Molière. TNC Sala Gran. 2011

Tomàs Pladevall

Il·luminació

Nascut a Sabadell l'any 1946. Enginyer Tècnic titulat. Estudis de disseny industrial a l'escola Massana de Barcelona. Diplomant com a Director de Fotografia a l'Escola Oficial de Cinematografia (EOC) de Madrid, el 1972.

Director de fotografia en 56 llargmetratges. Ha fotografiat més de 400 produccions curtes (espots, documentals i curts de ficció). Ha col·laborat en un centenar de programes (documentals i sèries) per televisions de diferents països.

Ha dissenyat la llum d'obres de teatre a Barcelona i Madrid, i diferents recitals i concerts, així com les dues Gales d'entrega dels Goya dirigides per Rosa Maria Sardà. L'any 1992 va col·laborar en les cerimònies d'obertura i cloenda dels Jocs Olímpics i Paralímpics de Barcelona, amb Manuel Huerga. Des dels anys 1980 treballa també com a dissenyador d'il·luminació arquitectònica.

Entre d'altres, ha col·laborat en llargmetratges com: *Tatuaje*. Dir. Bigas Luna; *Pont de Varsòvia*. Dir. Pere Portabella; *Actrius*. Dir. Ventura Pons; *Tic Tac*. Dir. Rosa Vergés; *Tren d'ombres*. Dir. José Luis Guerin; *El pianista*. Dir. Mario Gas; *Leo*. Dir. José Luis Borau; *La silla*. Dir. Julio Wallovits; *Die stille vor Bach (El silenci abans de Bach)*. Dir. Pere Portabella; *Magic journey to Africa*. IMAX 3D. Dir. Jordi Llompart; *El gènere femení*. Dir. Carles Benpar.

Expresident de l'AEC, associació espanyola de directors de fotografia. Membre de l'Academia de las Artes y Ciencias Cinematográficas de Espanya. Soci fundador de l'Acadèmia del Cinema Català, i membre de l'EFA (European Film Academy). És professor en diferents Universitats i centres docents, en l'ensenyament de la direcció de fotografia. Imparteix seminaris i dirigeix un Màster internacional anual a l'ESCAC (Escola de Cinema i Audiovisuals de Catalunya). L'any 1984 va publicar el diccionari *Video Terminology* (en anglès, català i espanyol) i ha redactat diversos textos sobre cinematografia. És col·laborador de la Filmoteca de Catalunya en temes de laboratori per a la preservació i restauració fotoquímica i digital de pel·lícules.

Guardonat dues vegades per la Generalitat de Catalunya com a millor tècnic cinematogràfic (1986 i 1987). El 1998 rep el Prisma AEC, premi dels directors de fotografia espanyols al millor treball en llargmetratge, per *Tren d'ombres*, i el premi Sant Jordi 1999 a la millor contribució a la cinematografia espanyola.

Treballs amb Herrmann Bonnín (des de 1986): *Retorn a Andratx* de Baltasar Porcel. 2010; *Don Juan. Príncipe de las tinieblas* de Josep Palau i Fabre. 2008; *Nausica* de Joan Maragall. 2006; *La intrusa* de Maurice Maeterlinck. 2005; *Palau al Palau*. Homenatge a Palau i Fabre. 2005; *El fabricant de monstres* de Max Maurey, Paul Coste i Charles Moitrier. 2003; *Mots de ritual per a Electra* de Josep Palau i Fabre. 2003; *El far del maleït*. 2001; *La confessio o l'esca del pecat* de Josep Palau i Fabre. 2000; *La ma de mico* de Salvador Vilaregut. 1999; *La loba* de Lillian Hellman. 1994; *La metamorfosi* de Franz Kafka. 1994; *Joan Miró, l'amic de les arts* de J.V.Foix, Joan Miró i Joan Brossa. 1993; *Cartes a nenes*. 1993; *Amanda* de Carsten Ahrenholz. 1993; *La gran il·lusió* d'Eduardo De Filippo. 1988; *Savannah bay* de Marguerite Duras. 1986.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

El CCPMC és un dels cors professionals més prestigiosos d'Espanya. La seva missió és cultivar i promoure la música coral universal, amb especial atenció a la nova creació i a la recuperació del patrimoni musical català. Fundat l'any 1990 per l'Orfeó català amb la col·laboració de la Fundació Caixa Catalunya, actualment rep el suport del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya i de la Fundació Orfeó Català – Palau de la Música Catalana.

Des de la seva fundació fins l'agost de 2011 el seu director ha estat Jordi Casas Bayer. Des de setembre del 2011 el seu director titular és Josep Vila i Casañas.

El seu repertori abasta des de composicions del Renaixement fins a obres dels nostres dies, incloent-hi les estrenes d'obres de Joan Albert Amargós, Salvador Brotons, Albert Carbonell, Joaquim Homs, Josep Soler, Xavier Montsalvatge, Llorenç Balsach, Carles Santos, José Luis Turina, José María Sánchez Verdú, Albert Guinovart o Benet Casablanca.

A més de tenir el seu propi cicle de música, Cambra Coral, al Palau de la Música Catalana, el Cor de Cambra ha participat en tots els cicles de música organitzats per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, com ara Palau 100, i en els cicles de concerts més importants del nostre país.

Ha estat també convidat a participar en importants festivals de música, com la Semana de Música Religiosa de Cuenca, Festival Internacional de Música y Danza de Granada, Festival Mozart de A Coruña, Festival d'Estiu de Barcelona-Grec, Festival Internacional de la Porta Ferrada, Festival de Ópera de Tenerife, Festival de Música de Canarias i als festivals internacionals de música de Torroella de Montgrí, Ordino, Cadaqués, Peralada, Santa Florentina i Llívia.

Ha participat en els cicles estables o ha realitzat col·laboracions amb orquestres de prestigi, com per exemple les orquestres Nacional de España, de RTVE, de la Comunidad de Madrid, Ciudad de Granada, Ciudad de Málaga, Pablo Sarasate, i les simfòniques de la Corunya, Bilbao i Tenerife, Real Filharmonía de Santiago, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra, Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, Orquestra de Cadaqués, Orquestra Barroca de Sevilla, Orquestra Barroca Catalana, Pittsburgh Symphony, Berliner Bach Akademie, Le Concert des Nations, Concertino de Amsterdam, Joven Orquestra Nacional de España, Kibbutz Chamber Orchestra, London Mozart Players, The Sixteen, Grupo Enigma, Concerto Italiano, Il Fondamento, Orquestra Internacional d'Itàlia, Orquestra Simfònica de les Balears, La Petite Bande, Band Art, Scottish Chamber Orchestra o Les Musiciens du Louvre.

Ha col·laborat en nombroses produccions d'òpera, entre les quals destaquen les col·laboracions amb el Gran Teatre de Liceu, el Festival Mozart de A Coruña, el Festival de Ópera de Tenerife i el Festival Castell de Peralada, amb 28 títols diferents.

Ha interpretat les obres més importants simfonicorals sota les batutes de grans mestres, com Rinaldo Alessandrini, Iuri Ahronovitz, Aleksandr Anissimov, Harry Bicket, Bertrand de Billy, Fabio Biondi, Frans Brüggen, Pierre Cao, Harry Christophers, Marzio Conti, Sir Colin Davis, Johan Duijck, José Ramón Encinar, Arthur Fajen, Lawrence Foster, Rumon Gamba, Christopher Hogwood, Monica Hugget, Mariss Jansons, Graeme Jenkins, Lü Jia, Sigiswald Kuijken, Gustav Leonhardt, Jesús López Cobos, Peter Maag, Paul Maggi, Marc Minkowsky, Neville Marriner, Ernest Martínez-Izquierdo, Salvador Mas, Nicholas McGegan, Gianandrea Noseda, Víctor Pablo Pérez, Andrew Parrott, George Pehlivanian, Zoltán Peskó, Josep Pons, Helmuth Rilling, Antoni Ros Marbà, Carles Santos, Jordi Savall, Manuel Valdivieso, Guy van Was, Sebastian Weigle, Rudolf Werthen o Alberto Zedda.

Va ser guardonat amb el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya (1994) en la categoria d'intèrpret de música clàssica.

Ha enregistrat els discos següents: *Canciones y villanescas espirituales* de Guerrero (Harmonia Mundi), *Jardín de Hesperia* (Geaster), *Romancero gitano* (Disc-Medi), *Cristòfor Taltabull* i *Rèquiem a la memòria de Salvador Espriu* de Xavier Benguerel (Columna Música); en col·laboració amb l'Orfeó Català, *El pessebre* de Pau Casals (Auvidis), i en col·laboració amb el Coro de la Comunidad de Madrid, el *Libro del destierro* de José M. Sánchez Verdú (Harmonia Mundi); també els DVD següents: *D. Q. Don Quijote en Barcelona* per al segell del Gran Teatre del Liceu, *Lady Macbeth* per a EMI, *Don Giovanni* per a Opus Arte, *Boris Goudunov* per a TDK i *Boulevard Solitude* per a Euroarts, totes produccions amb el Gran Teatre del Liceu; i ha realitzat enregistraments per a Catalunya Ràdio, RNE-Radio 2, RTVE, ZDF (Zweites Deutsches Fernsehen), Televisió de Catalunya i Canal+.

Josep Vila i Casañas

Director del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Josep Vila i Casañas és un dels directors de cors més reconeguts de Catalunya i de l'estat espanyol. La intensa tasca que està portant a terme en l'àmbit de la direcció coral, la direcció orquestral i en el terreny compositiu, li ha valgut un ampli reconeixement de la crítica i del públic. Des de l'any 1998 és el director de l'Orfeó Català amb seu al Palau de la Música Catalana. Recentment ha estat nomenat també director titular del Cor de Cambra del Palau, un conjunt de veus professionals fundat pel mateix Orfeó l'any 1991. Paral·lelament a la seva activitat artística, exerceix de professor de direcció de cors a l'Escola Superior de Música de Catalunya des de l'any 2005.

Inicia els seus estudis musicals com a pianista al Conservatori Municipal de Sabadell sota el mestratge de Glòria Peig i Sabater. Posteriorment estudia harmonia, contrapunt, fuga i composició amb Josep Maria Pladevall, Benet Casabancas i Josep Soler. Cursa direcció orquestral amb Salvador Mas al Conservatori Superior de Música de Barcelona. Posteriorment s'especialitza en direcció de cors de la mà de Manel Cabero, Lluís Vila, Pierre Cao, Laszlo Heltay, Josep Prats, Johan Duijk i especialment Eric Ericson, que va esdevenir decisiu en la seva carrera musical. Fruit d'aquesta trobada amb Eric Ericson, Josep Vila i Casañas entra en contacte amb la tradició coral escandinava, una de les més avançades i reconegudes del món.

Al llarg de la seva trajectòria artística, ha dirigit altres formacions vocals i orquestrals entre les quals destaquen: el Coro Nacional de España, l'Orfeón Donostiarra, el Cor de l'Acadèmia Franz Liszt de Budapest, l'Orquestra de Radiotelevisió Espanyola, l'Orquestra Sinfònica del Vallès i l'Orquestra Sinfònica de Màlaga. L'estiu del 2010, va ser convidat per la Federació Internacional de Cors a codirigir el Jove Cor Mundial juntament amb el director norueg Ragnar Rasmussen.

Pel que fa al terreny compositiu, Josep Vila i Casañas disposa d'un ampli catàleg d'obres per a tot tipus de cor, tant *a cappella* com en col·laboració amb conjunts de música de cambra i orquestra simfònica. Algunes de les composicions més celebrades són les cançons per a cor infantil, escrites entre els anys 1983 i 1996, la *Salve Regina* de 2002, la fantasia coral-orquestral *El Mirador* de 2003 i la cantata *El Moti* de 2007, encàrrec de l'Auditori de Barcelona.

Com a pedagog especialista en direcció de cors, sovint imparteix cursos i classes magistrals a diferents ciutats, entre les quals destaquen: Barcelona, Palma de Mallorca, Lleida, Múrcia, Ljubljana, Budapest i Puerto Madryn (Argentina).

El comte Arnau

La companyia

Enric Arquimbau

S'inicia com a actor en el teatre amateur i posteriorment en grups de teatre independent. Estudia interpretació, solfeig, piano i cant.

Teatre. Entre d'altres: *Joan Maragall, la llei d'amor*. Dir. Joan Ollé. TNC Sala Gran. 2010; *Paria* d'August Strindberg. Dir. Jaume Melendres. Espai Brossa; *L'estimava* d'Anna Gavalda. Dir. Francesc Hernández. Biblioteca de Catalunya; *L'arca de Noé* de Benjamin Britten. Dir. Jordi Fité i Lluís Vila. La Faràndula de Sabadell; *Els quadres de Hartmann*, muntatge sobre el pintor original d'en Quim Termens amb l'Orquestra Terrassa 48, fent el paper de Mussorgski; *Don Juan* de Molière. Dir. Ariel Garcia Valdés. Festival Grec; *Ecco*, òpera contemporània de Philippe Vallet. Mercat de les flors; *Sota el bosc lacti* de Dylan Thomas. Dir. Jesús Díez. Festival Grec; *Al Canigó ja no hi ha àguiles* de Joan Brossa. Dir. Carme Sansa. Festival Grec; *Amadeus* de Peter Schaffer. Dir. Àngel Alonso. Teatre Tívoli; *Sweeny Todd* de Stephen Sondheim. Dir. Mario Gas. Teatre Apolo de Barcelona i Albéniz de Madrid; *Càndid* de Voltaire i Bernstein. Dir. Xavier Albertí. Teatre Romea; *El retaule del flautista* de Jordi Teixidor. Dir. Joan Lluís Bozzo. Teatre Condal; *El llibre de les bèsties* de Ramon Llull. Comediants. Dir. Joan Font. Teatre Romea.

També treballa habitualment com a actor, narrador, presentador, o recitador, amb conjunts instrumentals, entre molts altres: *20 poemes de amor* de Pablo Neruda. Muntatge multidisciplinar creat per Rosa Grau. L'Auditori de Barcelona. 2007; *El supervivent de Varsòvia* d'Arnold Schonberg, amb la JONC dirigida per Josep Pons i Manel Valdivieso; *La pell de brau* de Salvador Espriu i Narcís Bonet, amb el Grup 21 que dirigeix Peter Bacchus. l'Institut del Teatre de Barcelona. 2008.

Forma part de la Companyia del Petit Liceu que des de l'any 2000 representa *La Petita Flauta Màgica*.

És membre del Cor Lieder Càmera que, juntament amb la companyia de Carles Santos, ha representat *La pantera imperial* per Catalunya, Espanya i Europa.

Ajuntant música, teatre i poesia, ha creat espectacles com *Nadales i paraules* o *Cançons de bogeries*, i col.labora en d'altres específics per a la mainada.

Cinema. Els seus darrers treballs són: *Sing for Darfur* de Johan Kramer; *My way* J. A. Salgot; *El orfanato* de J. A. Bayona; *Guadalupe* de Santiago Parra; *El perfume* de Tom Tykwer, a més de nombrosos curts.

Televisió. Sèries i TV-movies com: *L'orquestra de les estrelles* amb Eduard Cortès; *La Mari*; *El premi*; *Abuela de verano*; *Joan de Serrallonga*; *La sagrada família*, amb Dagoll Dagom, etc.

Àngels Bassas

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. Premi Extraordinari d'Interpretació 1992.

Teatre. Ha treballat en teatre amb directors com Calixto Bieito (*Don Carlos, El rei Lear, La vida es sueño, Amfitrió, El somni d'una nit d'estiu*), Ariel García Valdés (*La corona d'espines*), Ferran Madico (*Molt soroll per no res, Bodas de sangre*), Manuel Dueso (*La presa*), Antonio Simón (*La senyoreta Júlia, Filoctetes...*), Pep Antón Gómez (*Els hereus*), Fernando Bernués (*Carta d'una desconeguda*), Magda Puyo (*Mama Medea, T'estimaré infinittt*), Josep Maria Mestres (*Ritter, Dene, Voss; Almuerzo en casa de los Wittgenstein*) o Hasko Weber (*Terra Baixa*).

Ha actuat amb companyies i teatres com la Compañía Nacional de Teatro Clásico, Teatre Romea, Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, Teatre Lliure, Tantarantana, Sala Beckett, etc.

Cinema. Ha treballat, entre d'altres, amb els directors: Ramon Termens (*Negro Buenos Aires*), Manuel Gómez Pereira (*Entre las piernas, El juego del ahorcado*), Whit Stillman (*Barcelona*).

Televisió. Entre d'altres, les sèries: *Temps de silenci, Nissaga, l'herència, Sitges, El Cor de la Ciutat, El Comissari, El Internado* o *LEX*.

Ha estat Premi de la Crítica en dues ocasions pel seu treball en *Amfitrió* de Molière, i en *La Senyoreta Júlia* de Strindberg i també va guanyar un premi Max de millor actriu de repartiment per la seva interpretació en *El rei Lear*.

www.angelsbassas.com

Joan Crosas

Neix a L'Esquirol, Barcelona, l'11 de novembre de 1947. Cursa estudis en el Conservatori de Música del Liceu, d'Harmonia amb Manuel Camp, de Pedagogia Musical amb Jos Wuytack, i de Cant amb Joaquim Proubasta, Àngels Surribas, Dolors del Llogaret i Margarita Sabartés.

Durant quinze anys forma part del grup de cançó catalana Esquirols, amb el qual grava vuit discos de llarga durada. Al mateix temps dirigeix i presenta espectacles musicals pedagògics en col·laboració amb el grup Rialles. Més tard intervé en el circuit de "La Caixa a les escoles" en múltiples espectacles de música i teatre. A partir d'aquestes experiències s'incorpora al món del doblatge a Barcelona, prestant la seva veu, en català, a actors com Anthony Quinn, Yves Montand, Lee Marvin, George C. Scott, Topol, Telly Savallaa, Gene Hackman, Morgan Freeman, Fred Flinstone, Patrick Stewart, etc. Més tard es consagra com a director de doblatge.

Teatre. Entre d'altres musicals ha intervingut a: *Sweeny Todd*, a les produccions de 2009 al Teatro Espanyol de Madrid (Premi Gran via al millor actor de musical) i 1997 al Teatre Poliorama. Centre Dramàtic de la Generalitat; *My fair lady*. Teatro Coliseum de Madrid, premi Max al millor actor secundari 2002; *Chicago*. Teatro Nuevo Apolo de Madrid. 1998; *Germans de sang*. Teatre Condal. 1994; *Cal dir-ho?* Cia. Flotats. 1993; *Los Miserables*. Teatro Nuevo Apolo de Madrid. 1992; *Mar i cel*. Dagoll Dagom. 1989.

Teatre de text: *Don Quichotte contre l'ange bleu* de Jérôme Savary. Dir. Jérôme Savary. Théâtre de Paris. 2008; *Ana en el trópico* de Nilo Cruz. Dir. Nilo Cruz. Teatro Alcazar de Madrid. 2005/2006; *Los verdes campos del edén* d'Antonio Gala. Dir. Antonio Mercero. Centro Dramático Nacional. 2004; *Pel davant i pel darrera* de Michael Frayn. Teatre Victoria i Teatro Goya. 1995; *Timó d'Atenes* de Shakespeare. Teatre. 1991; *Autèntic oest* de Sam Shepard. Teatre Poliorama. 1991; *La bona persona del Sezuân*. Teatre Lliure. 1988; *Mel salvatge*. Teatre Romea. 1986.

Cinema. Entre d'altres: *1.000 cretins* de Ventura Pons; *Carmen* de Vicente Aranda; *Nudos* de Lluís Maria Güell; *Gràcies per la propina* de Francesc Bellmunt; *En brazos de la mujer madura* de Manuel Lombardero; *Libertarias* de Vicente Aranda; *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons; *Antártida* de Manuel Hueriga; *El capità Escalaborns* de Carles Benpar.

Televisió. Entre d'altres: *La Riera*, *Ventdelplà*, *Acusados*, *Amar en tiempos revueltos*, *Compañeros*, *La tramuntada (le gran batre)*, *Dones d'aigua*, *Fora de joc*, *Arnau*, *Rosa*.

www.joancrosas.com

Miranda Gas

Estudia FP de pedagogia de la dansa a l'Estudi Ana Maleras de Barcelona. Cursos de teatre a les escoles Nancy Tunyón, Ana Maleras i Curtidores de Teatro (Madrid). Altres cursos amb Muntsa Rius, Gabriel Garbisu, Macarena Pombo i al Worck center of Thomas Richards and Jerzy Grotowski.

Teatre: *Beaumarchais* de Sacha Guitry. Dir. Josep Maria Flotats. Teatro Español de Madrid. 2011; *Rock'n'Roll* de Tom Stoppard. Dir. Àlex Rigola. Matadero, Madrid. 2010; *La nit mes clara* de Clara Peya i Amadeu Bergés. Festival nunoff Barcelona. 2009; *Groucho me enseñó su camiseta*, a partir de textos de Manuel Vázquez Montalbán. Dir. Damià Barbany. Teatro Español de Madrid. 2009; *En viu*. Coreografies d'Anna Maleras i música de Xazzar. Museu De Pintura de Sant Pol. 2008 ; *Los monólogos de la vagina* d'Eve Ensler. Dir. Napua S. Gilbert. Teatre Poliorama. 2004; *A Little Night Music* de Stephen Sondheim y Hug Wheeler. Dir. Mario Gas. Grec 2000.

Música. De 2005 a 2009, cantant del grup Xazzar, guanyador dels premis Sona 9 2006, Injuve 2007 i Enderrock (millor directe) 2009. Discografia: *Històries desencantades*, Kasba. 2009; *Que no s'escapin els gossos*, Kasba. 2007; Col·laboració al disc *Declaracions* de Clara Peya, Nómada 57. 2010.

Vicenta Ndongo

Nascuda a Barcelona el 1968. Estudia Interpretació a L'Institut del Teatre i amplia la seva formació amb dansa i cant i diversos tallers amb mestres com Lee Strasber, Sanchis Sinisterra i Boris Rotenstein.

Inicia la seva trajectòria com a presentadora a TV3, i debuta al cinema amb *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons. Des de llavors compagina cinema, teatre i televisió.

Teatre: *Traïció*. Dir. Carles Alfaro. 2009; *Macbeth*. Dir. Carles Alfaro. 2008; *La sospecha*. Dir. Natalia Menéndez. 2007; *V.O.S.* Dramatúrgia i direcció de Carol López. 2007; *La Pata Negra*. Espectacle de creació pròpia. Dir. Roger Gual. Grec 2004; *El perro del hortelano*. Dir. Magüi Mira; *Ecos y silencio*. Dir. Jesús Cracio i Roberto Cerdá; *El especulador*. Dir. Philippe Howard; *Amor de Don Perlimplín con Belisa en su jardín*. Dir. Antonio Simón. Grec 1997; *Àngels a Amèrica*. Dir. Josep Maria Flotats. TNC. 1996; *Martes de Carnaval*. Dir. Mario Gas; *L'hora dels adéus*. Dir. Joan Ollé; *Golfus de Roma*. Dir. Mario Gas; *El somni d'una nit d'estiu*. Dir. Calixto Bieito.

Cinema: *V.O.S.* de Cesc Gay; *Lo bueno de llorar* de Matías Bize; *En el mundo a cada rato* de Pere J. Ventura; *En la ciudad* de Cesc Gay; *Al menos un quejío* de Fernando de France; *Ilegal* de Ignacio Vilar; *Sin noticias de Dios* d'Agustín Díaz Yanes; *Los lobos de Washington* de Marioano Barroso; *Un banco en el parque* d'Agustí Vila; *Airbag* de Juanma Bajo Ulloa; *La sal de la vida* d'Eugenio Martín; *Monturiol* de Francesc Bellmunt; *El perquè de tot plegat* de Ventura Pons.

Televisió. Entre d'altres, les sèries: *La Sagrada Familia*, *La Via Augusta*, *Aquí no hay quien viva*, *Dinamita*, *Siete vidas*, *Compañeros*, *Hermanas*, *Sitges*, *Quico el progre*. I les TV-movies: *Mar d'àguiles*. Dir. Miquel Garcia Borda. 2007; *Després de la pluja*. Dir. Agustí Villaronga. 2006; *Para que nadie olvide tu nombre*. Dir. César Martínez; *Mónica*. Dir. Eduard Cortés.

<http://vicentandongo.es>

Ernest Villegas

Estudis d'Art Dramàtic al Col·legi del Teatre de Barcelona (3 anys).

Des de 1999 és membre de la Cia. Petit Teatre de Laboratori (Balenyà-BCN).

Tallers acadèmics: *Eduard II* de Bertolt Brecht. Dir. Mercè Lleixà; *Maria Estuardo* de Emilio Hernández. Dir. Mercè Lleixà; *Aquell foll d'en Jourdain* de Mikhail Bulgàkov. Dir. Mercè Lleixà; *Ascenció i Descensió a la ciutat de Mahagony* de Bertolt Brecht. Dir. David Plana; *El somni d'una nit d'estiu* de William Shakespeare. Dir. Ferran Audí; *La gavina* de Txèkhov. Dir. Ferran Audí; *Pericles* de William Shakespeare. Dir. Ferran Audí.

Teatre: *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010; *Coses que dèiem avui* de Neil LaBute. Dir. Julio Manrique. Sala Beckett. Grec 2010; *El casament d'en Terregada* de Juli Vallmitjana. Dir. Joan Castells. TNC Sala Petita. 2009; *L'inspector* de Nikolai Gógol. Dir. Sergi Belbel. TNC Sala Gran. 2009; *Jugar amb un tigre* de Doris Lessing. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure. 2008; *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda. Dir. Toni Casares. TNC Sala Gran. 2007; *European house. Pròleg sense paraules per a Hamlet de Shakespeare*. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure; *Otel·lo* de Shakespeare. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure; *Ricardo III* de Shakespeare. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure; *Santa Joana dels escorxadors* de Brecht. Dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure; *La nit àrab* de Roland Schimmelpennig. Dir. Toni Casares. Sala Beckett; *Magnus* de Jordi Teixidor. Dir. Oriol Broggi. Sala Beckett; *El somni d'una nit d'estiu* de Shakespeare. Dir. Pitús Fernández. Cia. Rafel Oliver Produccions. Espectacle en català i castellà. Gira per Espanya; *Nit de reis* de William Shakespeare. Dir. Pitús Fernández. Cia. Rafel Oliver Produccions. Espectacle en català i castellà. Gira per Espanya; *Gent de mal viure o algunes narracions de Pere Calders*. Dir. Pep Tines i Cacu Prat. Cia. Teatre Essela; *Contes de la vila d'R* de Miquel Martí i Pol. Dir. Pep Tines i Cacu Prat. Cia. Teatre Essela; *Poema de Nadal* de Josep Maria de Sagarra. Dir. Raimon Molins; *Nits de Serrallonga* de Marc Argelet. Cia. Agraïts d'aguantar-nos. Espectacle itinerant al Monestir de Sant Pere de Casserres; *Meritissimus* de Montse Albás. Dir. Montse Albás. (espectacle sobre Verdaguer).

Televisió: la TV-movie *Terra baixa*, a partir de l'obra d'Àngel Guimerà amb direcció d'Isidro Ortiz. 2011; *Omar Martínez*. TV-movie. Dir. Pau Martínez; les sèries *Infidels*, *Mar de fons*, *Mirall trencat*, *El cor de la ciutat*.

Cinema: *Nines russes*. Dir. Pau Freixes. Llargmetratge. I els curts: *La conjectura*. Dir. Xevi Vila; *Llarga vida* d'Esteve Miralles. Dir. Rosa Pons; *La última voluntat*. Dir. Xevi Vila; *El provador de coses*. Dir. Oriol Ferrer.

Anna Ycobalzeta

Teatre: *El misantrop* de Molière. Dir. Georges Lavaudant. TNC Sala Gran. 2011; *Nit de Reis* de Shakespeare. Dir. Josep Maria Mestres. TNC Sala Gran. 2010; *Un marit ideal* d'Oscar Wilde. Dir. Josep Maria Mestres. Teatre Goya. 2009; *La casa dels cors trencats* de Bernard Shaw. Dir. Josep Maria Mestres. TNC Sala Gran. 2009; *Las troyanas*. Dir. Mario Gas. Festival de Mérida i Matadero del Teatro Español de Madrid. 2008. Premi a la millor actriu de repartiment al Festival de Mérida; *Don Juan. Príncipe de las Tinieblas* de Josep Palau i Fabre. Teatro Español de Madrid. 2008; *El maletí o la importància de ser algú* de Mark Ravenhill. Dir. Josep Maria Mestres. TNC Sala Petita. Grec 2007; *El fervor de la perseverança* de Carles Santos. Teatre Lliure. 2007; *Santa Joana dels escorxadors*, de Bertolt Brecht, *Ricard III* de Shakespeare, i *European House*, totes tres dirigides per Àlex Rigola al Teatre Lliure; *El rei Lear* de William Shakespeare. Dir. Calixto Bieito. Teatre Romea; *Acosta't (Closer)* de Patrick Marber. Dir. Tamzin Townsend. Villarroel Teatre. 2003; *Cuando todo termine*. Dir. Emilio del Valle. Sala Cuarta Pared de Madrid. 2002; *Gelosos*. Dir. Teresa Devant. Grec 2002; *Refugiats* de Sergi Pompermayer. Dir. David Plana. TNC Sala Tallers. 2002; *Las lágrimas amargas de Petra Von Kant* de R.W. Fassbinder. Dir. César Martínez; *Un dia després*. Dir. Anna Llopart; *El Combat de les sorpreses o el misteri de l'estoig xinès*. Dir. Herman Bonnín.

Cinema: *Cualquiera* dirigida per David Marqués; *Volverás* dirigida per Antonio Chavarrías; *A ras de suelo* dirigida per Carlos Pastor i *Escalofrío* dirigida per Isidro Orti; *El dia que va morir l'Elvis* dirigida per Oriol Ferrer; *La mosquitera* dirigida per Agustí Vila.

Televisió. Ha intervingut a les sèries *Pagats per riure*, *Psico Express*, *Mirall trencat*, *20 tantos*; *El pantano*, *Carta mortal*, *Porca Misèria*, *Ventdelplà*, *Lo Cartanyà*, *Hospital Central*, *Polseres vermelles* i *Felipe y Letizia*.

<http://annaycobalzeta.com>

Sala Gran

Del 5 al 30 d'octubre de 2011

Horaris: Dimecres i divendres, 20 h; dijous 17 h; dissabte, 21.30 h; diumenge, 18 h (excepte el 16 d'octubre, a les 20 h)

Durada:

1 h 15 minuts (sense entreacte)

Preus:

14-33 €

Activitats paral·leles:

Col·loqui: divendres 21 d'octubre

Audiodescripció: dissabte 22 d'octubre

Una hora abans...

Audiovisual introductori de l'espectacle una hora abans al vestíbul principal

Xat al facebook amb Ernest Villegas: dijous 13 d'octubre de 19 a 20 h.

Exposició al vestíbul principal: *L'ombra del comte Arnau*, amb el suport de la Institució de les Lletres Catalanes.

Espectacle recomanat a partir de 14 anys

Més informació a:

www.tnc.cat

www.tnc.cat/revista-el-comte-arnau

Segueix-nos a:

facebook

www.tnc.cat/facebook

You Tube

www.tnc.cat/youtube

twitter

www.tnc.cat/twitter

@teatrenacional

issuu

www.tnc.cat/issuu

Patrocinadors

Protectors

Benefactors

Empreses col·laboradores

